lig har sagt, det maa han eller hun ogsaa kunne kræves offentlig til Regnskab for. Er der saa Misforstaaelser, kunne de jo berigtiges.

Dog, jeg vender tilbage til Hovedindvendingen, den, at der for de forskjellige Anskuelser ikke er lige Vilkaar. Dette er sandt. Men vilde man vente med at forhandle en Sag, indtil dette blev Tilfældet, da vilde det gaa en som Bonden, der stod og ventede paa, at Aaen skulde løbe bort. Særlig gjælder dette om sædelige Spørgsmaal. Den, der angriber almindelig antagne Meninger om sædelige Spørgsmaal, maa finde sig i ogsaa at møde anden Modstand end Grunde. Samfundet har en vis Ret til at værne om, hvad det anser for sit sædelige Grundlag. Der er en Skærsild, som alt nyt maa gjennemgaa. Den, der slet ikke vil tage noget af Martyriet, maa én Gang for alle give Afkald paa at være Reformator. Og naar man ser, hvad tidligere Tiders Mennesker have ofret for deres Overbevisning, kan det dog ikke nægtes, at i alt Fald den, der er økonomisk uafhængig, i vore Dage slipper ret billig, naar han forsvarer ilde sete Meninger. Og det skulde da være underligt, om der ikke blandt dem, der nære radikale Meninger om Kjønsforhold, skulde findes nogle økonomisk uafhængige Personer. Desuden har man jo Anonymitetens Ret; at benytte denne til personlige Angreb er lidet værdigt og sømmeligt, men *jeg* vilde i alt Fald ikke fortænke nogen i, om han benytter den til at give en begrundet saglig Fremstilling af Meninger, som han anser for rigtige, men som han ikke kan fremføre under Navn uden at udsætte sig eller andre for alvorlig Ulempe. Jeg kan tilføje, efter derom at have forhandlet med „Dansk Kvindesamfunds" Styrelse, at heller ikke her i Bladet vil Anonymitetens Brug i saadanne Tilfælde være udelukket.

I hvert Fald er det en meget overdreven Paastand, at der ikke *kan* forhandles om det sædelige Lighedskrav. Ved det sædelige Lighedskrav forstaar jeg Kravet om, at Mands og Kvindes Handlinger paa det kjønslige Omraade skulle bedømmes paa samme Maade, maales med det samme Maal. Herom er der jo her i Bladet ført en Forhandling imellem Frk. Grundtvig og Hr. Poul la Cour, og jeg ser ikke rettere, end at denne Forhandling ogsaa har ført til en vis Forstaaelse om og Klargjørelse af Spørgsmaalet.

Grænserne for, hvad der til enhver Tid kan forhandles